

მანანა ხომერიკი

გულით სატარებელი საჩუქარი

კლასი III

ტექსტის ტიპი – მხატვრული (თხრობითი)

მხატვარი – ელენე ვარამაშვილი

ეს მასალა შეიქმნა ამერიკელი ხალხის კეთილი ნებითა და აშშ-ის საერთაშორისო განვითარების სააგენტოს მხარდაჭერით, USAID საბაზისო განათლების პროგრამის ფარგლებში, საქართველოს განათლებისა და მეცნიერების სამინისტროსთან თანამშრომლობით. მასალა მომზადებულია USAID საქართველოს დაწყებითი განათლების პროექტის (G-PriEd) ფარგლებში შექმნილი რესურსების საფუძველზე.

მანანა ხომერიკი

გულით
სატარებელი
საჩუქარი

მაღალ, თოვლიან მთებს შორის
ბროლივით გამჭვირვალე ყინუ-
ლის სახლი იდგა. მისი პოვნა ყვე-
ლაზე გამოცდილ მთამსვლელსაც
გაუჭირდებოდა.

ამ სახლში უხსოვარი დროიდან ორი მო-
ხუცი ცხოვრობდა: თოვლის პაპა და თოვლის
ბებია. ისინი ისე იყვნენ მიჩვეული სიცხეს,
მზეს ერთი წუთითაც რომ შემოეჭვრიტა, ცე-
მინება და ხველა აუტყდებოდათ. ყინულის
სახლთან მუდამ ნისლი და სიცხვე იყო.

ერთხელ, როცა მოხუცები ახალი წლის
შესახვედრად ემზადებოდნენ, მზის ცელქი
სხივები ყინულის სახლში შეიპარნენ. ყინუ-
ლის ტახტზე თოვლის პაპა იჯდა, ხელში ჩონ-
გური ეჭირა და მღეროდა:

აბა, დელი დელია, ხვალ ახალი წელია.

ნაძვის ხესთან ყმანვილებს ყელი მოუღე-
რებიათ.

ავიკიდებ ჭრელ ხურჯინს, აღმა-დაღმა ვა-
ტარებ,

საახალწლო საჩუქრებს დავურიგებ პა-
ტარებს.

მზის სხივებს პაპას სიმღერა მოეწონათ და ცეკვა დაიწყეს. ყინულის სახლის ჭერი და კედლები ცისარტყელას ფერებით მოიხატა. მერე თქვეს, მოდი, თოვლის პაპა გავათბოთ და მოხუცს ჯერ ხელები გაუთბეს, მერე გაყინულ ცხვირზეც მიეფერნენ. უცებ თოვლის პაპამ ისე ხმამაღლა დააცემინა, გეგონებოდათ, მეხი გავარდაო. ხველაც აუტყდა. ყინულის სახლი აზანზარდა, სახურავიდან ყინულის ჩურჩხელებიც ჩამოცვივდა და მთებიდან ზვავი ჩამოწვა.

შეეშინდათ ცელქ მზის სხივებს, ეს რა ბრაზიანი თოვლის პაპა ყოფილაო, და ცხრა მთას იქით გადაიკარგნენ.

თოვლის პაპა მზის სხივებმა ცუდად გახა-
და. ყინულის ტახტზე წამოწვა, თოვლის ფუმ-
ფულა საბანი დაიხურა და თოვლის ბებოს
გასძახა, იქნებ მომხედოო!

თოვლის ბებო ყინულის ტახტთან მივიდა:
– რა დაგემართა, შენმა ხველებამ კინალამ
დაიქცია ქვეყანა. ზვავი ჩამოწვა. ლამის
სახლიც თავზე ჩამოგვენგრეს!

– საიდანღაც მზის სხივები შემოიპარნენ, გამათბეს და ცუდად გავხდი.

თოვლის ბებიათ თოვლის პაპას კიდევ ერთი თოვლის საბანი დაახურა.

– ცივ ჩაის დაგალევინებ და გამოკეთდებიო.

– ცივ ჩაის შოკოლადის ნაყინი მირჩევნია და არც შაქარლამაზე ვიტყოდი უარს, ძალიან მშველის! – უპასუხა თოვლის პაპამ.

ბებიათ ყინულის ვეებერთელა ტოლჩაში სამკურნალო ბალახები ჩაყარა, წყაროს ცივ-ცივი წყალი დაასხა, ერთი ნატეხი შაქარყინული ჩააგდო და პაპას მიართვა. თოვლის პაპამ სულმოუთქმელად დაცალა და ბებიას უთხრა:

– სასწრაფოდ უნდა მოვრჩე, ხვალ ახალი წელია და ბავშვებთან დაგვიანება არ შეიძლება!

მართლაც, სულ მალე თოვლის პაპა გამოკეთდა.

– ვატყობ, ნამალმა მიშველა, თავს კარგად ვგრძნობ. ახლა ეს მითხარი, რას მატან ბავშვებთან საჩუქრად?

– შოკოლადისა და ნაღების ნაყინი ხომ ვთქვი? შაქარყინულიც, გოზინაყიც, კიდევ ბევრი შოკოლადის გუნდა მოვამზადე, – უპასუხა ბებიამ.

– თოვლის გუნდები გამიგია, შოკოლადისა კი – არა! – გაოცდა პაპა.

– შოკოლადის გუნდა ჩემი ნახელავია! ნიგვზის, თხილისა და ნუშის გულია გადაზეული შოკოლადში, უგემრიელესია!

თოვლის ბებიამ სხვა საჩუქრებიც ჩამოთვალა: ნაირ-ნაირი ხრამუნა ნამცხვრები, კნატუნა კანფეტები, ჩურჩხელები...

კმაყოფილი თოვლის პაპა იდიმებოდა. მერე ფანჯარაში გაიხედა. მთის მწვერვალებს ნამგალა მთვარე ანათებდა.

– აი, ჩემი გამგზავრების დროც დადგა!
– თქვა პაპამ და სავსე ხურჯინი მხარზე

გადაიკიდა. მერე ხელში ჩონგური დაიჭირა და იკითხა, ხომ არაფერი დამრჩა ხურჯინში ჩასადებო?

ბებიაშ ეშმაკურად ჩაიციანა:

– დარჩა, როგორ არ დარჩა!

– აბა, ჩქარა მოიტა, ჩავდოთ ხურჯინში!

– არა, ეს იმისთანა საჩუქარია, არც ხურჯინში ჩაიდება და არც – ჯიბეში, – უპასუხა ბებიაშ.

– რაა ეგეთი? – ჩაფიქრდა თოვლის პაპა.

– სიყვარული! სიყვარული! გულის გარდა არსად ინახება. გულით უნდა ატარო და გულითვე გაუნანილო ბავშვებს.

– ეგ ხომ მეც კარგად ვიცი, – გაიღიმა პაპამ კეთილად. მერე ყინულის სახლის კარი გააღებინა ბებიას და მთვარის შუქით განათებულ თოვლიან ბილიკებს ყოჩაღად გაუყვა. ნიავს შორს მიჰქონდა თოვლის პაპას ჩონგურზე ნამღერი ლექსი: აბა, დელი დელია, ხვალ ახალი წელია...

